

Stanisław Pazda

Izbicko, woj. opolskie. Stanowisko 2

Informator Archeologiczny : badania 12, 168-169

1978

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

kcjonującemu tu między IX-XI wiekiem podgrodzium "drugiemu". Na tym stanowisku prowadzono równocześnie badania ratownicze, dzięki którym zlokalizowano przebieg niektórych fragmentów wału podgrodzia i murków ceglano-kamiennych posadowionych częściowo na wale.

Zbiory znajdują się w Muzeum w Gnieźnie.

HOLENDRY
woj. kieleckie

patrz
okres halsztacki

IZBICKO
woj. opolskie
Stanowisko 2

Uniwersytet Wrocławski
Katedra Archeologii

Badania prowadził dr Stanisław Pazda. Finansował WKZ w Opolu. Trzeci sezon badań. Cmentarzisko kurhanowe z okresu wczesnośredniowiecznego /VII-VIII w. /, osada hutnicza z IV/V w.

Zbadano kurhan nr 14 przylegający od południowego wschodu do kurhanu nr 15 przebadanego w roku 1970. Nasyp kopca miał u podstawy formę nieregularnego czworoboku o wymiarach 7,0 x 8,5 m i kopulasty wierzchołek wyniesiony około 0,7 m ponad otoczenie. Kurhan usypano na miejscu nieco wyniesionym na warstwie bruku i hałdzie brył żużla związanych z istniejącą tu wcześniej pracownią hutniczą z IV/V w. n. e. Pierwotnie miał on u podstawy kształt zbliżony do prostokąta o wymiarach około 4,5 x 5,0 m. Od strony północno-zachodniej, północno-wschodniej oraz południowo-wschodniej wystąpiły podłużne niezbyt głębokie /do 30 cm zagłębione w całość/ doły przykurhanowe usytuowane równoległe do boków podstawy nasypu. Kopiec był usypany głównie z brunatnej i ciemnobrunatnej piaszczystej próchnicy zawierającej m. in. elementy późnoprzeworskiej warstwy osadniczej.

Przypalone fragmenty kości występowały w niewielkich skupiskach w przypowierzchniowej warstwie nasypu, szczególnie w partii podnóża. Największe skupisko kości wystąpiło poza zasięgiem kopca od strony zachodniej i południowo-zachodniej, w miejscu gdzie nie było dołu przykurhanowego. Fragmenty ceramiki wczesnośredniowiecznej, wśród których udało się wydzielić 6 naczyń występujących gniazdowo, wiążą się dość wyraźnie ze skupiskami kości lub dołami przykurhanowymi. Można przypuszczać, iż spalone szczątki zmarłego, dla którego wzniesiono kurhan, złożono w popielnicy lub bez w postaci warstwy, w partii wierzchołkowej, pierwotnie znacznie wyższego niż obecnie nasypu. Późniejsze pochówki natomiast składano u podnóża kurhanu od strony zachodniej w postaci warstwy lub w popielnicach.

Odsłonięto pod nasypem kurhanu i w jego okolicy obiekty w typie mielerzy do uzyskiwania węgla drzewnego przypuszczalnie dla celów hutniczych oraz hałdę odpadków żużla żelazistego i bruk kamienny, które związane są z późnoprzeworską osadą z IV/V wieku.

Materiały źródłowe do czasu opracowania do publikacji przechowywane będą w zbiorach Katedry Archeologii Uniwersytetu Wrocławskiego.

W najbliższych latach nie planuje się kontynuacji prac.

IZDEBNO, gm. Rogowo
woj. bydgoskie
Stanowisko 5

patrz
okres halsztacki

JANOWICE, gm. Słaboszów
woj. kieleckie

Muzeum Archeologiczne
Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Krakowie

Badania prowadzili dr dr Janina i Adam Krausowie. Finansowało Muzeum Archeologiczne w Krakowie - Konserwator Zabytków Archeologicznych. Pierwszy sezon badań. Cmentarzisko wczesnośredniowieczne /XI w. /.

Cmentarzisko wczesnośredniowieczne odkryte podczas budowy domu mieszkalnego Floriana Białego, jest zlokalizowane na prawym brzegu Nidzicy, na południowym skłonie niewielkiego wzniesienia, przy drodze Miechów-Działoszyce.

Spośród 9 odkrytych pochówków większość została zniszczona pracami budowlanymi. Wszystkie groby były płaskie, wkopane w lessową próchnicę na głębokość 60 cm. Zmarli ułożeni byli na wznak, z nogami i rękoma wyprostowanymi, zorientowanymi wzdłuż osi wschód-zachód, głowami na zachód względnie na wschód. W dwóch przypadkach wyposażenie grobów stanowiły: nożyk żelazny z zachowaną fragmentarycznie drewnianą okładziną rękojeści i naczynie ustawione w nogach zmarłego. Jest to uszkodzony garnek, wykonany przy użyciu koła garncarskiego, o brzegu wychylonym na zewnątrz, brzuścu zdobionym poziomymi żłobkami i wklęsłym dnem. Na podstawie tego naczynia cmentarzysko można datować na wiek XI.

W warstwie kulturowej znajdowały się ponadto fragmenty naczyń kultury trzcinieckiej i łużyckiej.